farnost
Tvarožná

KUKÁTKO

občasník tvaroženské farnosti

ročník 16. / číslo 2. září 2026

↓ Farní chaloupka

rok farností

↑ Korunovace Panny Marie

SLOVO OTCE ROMANA

Srdečně zdravím čtenáře a čtenářky podzimního vydání našeho farního občasníku!

Na rozdíl od posledních úvodníků bude tento krátký a ponese se v duchu vděčnosti. Chci poděkovat:

- Za pravidelnou nedělní pobožnost k Pražskému Jezulátku a za organizaci pondělních mší ke cti Ducha svatého,
- Všem, kteří se podíleli na přípravě dětí k 1. svatému přijímání
- Všem, kteří připravili piknik na Farní louce a všem, kteří putovali pěšky, autobusem, na kolech nebo s rodinou autem na farní pouť do Křtin.
- Velký dík těm, kteří připravili oslavu „Božího Těla“ a následnou farní kavárnu.
- Všem, kteří pěšky putovali na pouť do Blažovic, za přípravu poutních mší svatých v Horákově, Velaticích, Mokré a Tvarožné a těm, kteří pomohli s organizací korunovace Panny Marie.
- Velký dík také všem, kteří zorganizovali farní tábor!
- A konečně těm, kteří pro nás KUKátko pravidelně připravují.

Přeji a vyprošuji všem co nejlepší vstup do nového školního roku a nezapomeňte si do kalendáře zapsat termín adventní zpovědi. Vánoce jsou tu co by dup :D!

O. Roman

KORUNOVACE PANNY MARIE

Je součástí Roku farností a původně jej měla zahajovat. Jak už jsem psal v minulém KUKátku, v sobotu odpoledne, dva dny před dnem korunovace, jsem se dozvěděl, že korunka do pondělí 8.12. 2025 nebude hotová.

To, co následovalo, jsme prožívali společně. Něco zůstalo skryto, něco bylo dobře vidět. Nakonec byla korunka 23. 6. 2026 dokončena, představena farnostem a 9. 8. 2026, (až na jeden den) přesně s devíti měsíčním zpožděním vložena naší milostné soše na hlavu. Co se během oněch 9 měsíců událo?

- Velmi zajímavá byla její samotná výroba; není vůbec snadné z různých kousků zlata vytvořit jeden celistvý kus, který vyjadřuje něco společného; jde o velmi výstižný symbol práce ve farnosti, a to jak průběhem práce na korunce, tak její konečnou symbolikou
- Během té doby se ukázalo, že bude vhodné a důležité korunovat Pannu Marii nejen „za“ Tvarožnou, ale v rámci Roku farností (viz. plakát

a jeho výklad v minulém KUKátku) také „za“ Blažovice
- Během nedělních májových pobožností se doslova „zjevil“ mariánský základ naší farnosti
- Nesmírně zajímavé byly různorodé reakce během představení korunky. Uvědomil jsem si, jak pravdivá je invokace v Loretánských litaniích, která Matku Boží vzývá jako ZRCADLO SPRAVEDLNOSTI; korunka byla jako zrcadlo, ve kterém se každý mohl ve své reakci uvidět
- Samotná korunovace byla plná krásy v tom nejvlastnějším smyslu toho slova a účast na ní předčila moje očekávání a naplnila moje přání. Několik čísel – vytištěno bylo 600 záložek a zůstalo jich asi 30, magnetek bylo 400 a zůstalo asi 10 kusů. Podobné to bylo s připraveným občerstvením po mši svaté (tady však nezůstalo nic). Ještě jednou velký dík všem, kteří se o něj postarali.

A co bude teď? Rok farností pokračuje a je jasné, že bude delší než 365 dní :D. Nyní se zaměříme na Blažovice a pobožnost k Srdci Ježíšovu (zde doporučuji nahlédnout do posledního KUKátka a zápisků z duchovní obnovy vedené o. Jiřím). Zároveň se budeme snažit prohloubit co to znamená, že naše farnost je vlastnictvím Panny Marie. První příležitostí budou růžencové nedělní pobožnosti v říjnu 2026.

O. Roman

FARNÍ PIKNIK

Farní piknik se letos opravdu vydařil. Již čtvrté setkání začalo společnou mší svatou, po které následovalo příjemné odpoledne plné dobrého jídla, povídání a pohody.

Každý přinesl něco dobrého, a tak byly stoly brzy plné sladkých i slaných dobrot. Nechyběly ani voňavé uzené klobásky, pivo a domácí limonády. Velký úspěch mělo žluté autíčko s kávou, kde se každý mohl zastavit a vychutnat si výbornou kávu.

Pro děti bylo připraveno překvapení. Přijela paní, která dokázala nafouknout a tvarovat balónek přesně podle dětského přání a představ. Netrvalo dlouho a po louce pobíhalo plno dětí s balónkovými meči, kvě-

tinami, pejsky či jednorožci. Dětský program dále rozšířila přítomnost několika roztomilých zakrslých králíčků, se kterými si mohly děti hrát. Kdo měl chuť tvořit, mohl si vyrobit andílka nebo jiné výtvory z korálků. Příjemnou atmosféru a duchovní prožitek obohatil koncert chval v podání Tvaroženské scholy. Společně jsme chválili Pána zpěvem, tancem a modlitbou.

Nejhezčí na celém pikniku ale byla možnost být spolu. Lidé si povídali, smáli se, ochutnávali dobroty a užívali si slunečné sobotní odpoledne v dobré společnosti.

Děkujeme všem, kteří přinesli občerstvení, pomohli s přípravou nebo se jednoduše přišli společně pobavit.

Jakub a Klára

POUŤ DO BLAŽOVIC

Letos jsem zavítala do Brna na Víkend otevřených zahrad s noclehem u své kamarádky z Mokré. Bylo mně nabídnuto, přidat se k poutníkům u kostela ve Tvarožné. Děti, mladí i starší, spolu jsme se vydali na cestu, chválili Boha, děkovali.

Brzy tu byly Blažovice, přátelské přivítání, mše svatá, mladí v krojích. Prožila jsem krásný čas ve společenství, cítila jsem radost ze setkání s blízkými lidmi a z našeho putování krajinou u Tvarožné.
Díky za prožitý čas u vás.

Lucie z Průhonic

V neděli 14. 6. 2026 se konala v Blažovicích tradiční pouť k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a letos poprvé nám byla dána možnost se zapojit do modlitebního procesí, které směřovalo na slavnostní mši do místního kostela. V 9:30 jsme se sešli před kostelem ve Tvarožné, kde nás přivítal otec Roman. Ten byl snad mile překvapen tím, že se nakonec sešlo cca 30 farníků všech věkových kategorií z Mokré, Tvarožné i Velatic.:)

Počasí nám až na chladný vítr docela přálo, cesta dlouhá asi tři kilometry utíkala rychle. Během ní jsme se modlili růženec, litanie a zpívali maránské písně. Už z dáli nás vítaly zvony blažovického kostela, kam jsme nakonec dorazili před 10:30, kdy začínala mše. Místní farníci nás mile přivítali, dokonce pro nás byly v kostele rezervované lavice na sezení. Kostel byl zcela zaplněný a slavností charakter mše podtrhla i účast krojovaných a zpěv místního chrámového sboru. Po konci bohoslužby bylo před kostelem nachystané pro všechny občerstvení a my jsme se tak mohli aspoň krátce pozdravit s dalšími tvaroženskými farníky, kteří dorazili na pouť autem nebo na kole.

My, kteří jsme se procesí zúčastnili, bychom vás ostatní rádi povzbudili, abyste se k nám příští rok přidali! Možná někteří vnímají tuto tradici jako přežitek, který v dnešní době už nemá žádný význam. Tradice těchto modlitebních průvodů upadá, i když má svoji hlubokou symboliku a význam. V čele procesí se nese kříž jako symbol toho, že Ježíš Kristus je náš duchovní vůdce. Lidé dříve takto putovali na důležitá posvátná místa,

aby prosili (za úrodu, za odvrácení nemocí,…) či děkovali. Možná máme pocit, že v dnešní době blahobytu není o co prosit. Navíc nám modlitby a obřady venku mimo kostel mohou přijít "trapné", nevhodné…

Není potřeba se těmito pochybnostmi nechat odradit a bát se vyjádřit svoji víru na veřejnosti. I skrze tuto tradici lze posílit naše farní společenství a také to může být skvělá příležitost navázat vztah se sousedními farnostmi.

BLAHOŘEČENÍ JANA BULY A VÁCLAVA DRBOLY

V sobotu 6.června se na brněnském výstavišti konala slavnost blahořečení kněží Jana Buly a Václava Drboly.

Na slavnost blahořečení se musel každý návštěvník předem přihlásit. Naše farnost Tvarožná zajistila pro zájemce hromadné přihlášení a na cestu tam i zpět zvláštní autobus. Někteří farníci jeli ale individuálně. Pro účastníky byl připraven kulturně-duchovní program, který v odpoledních hodinách vyvrcholil slavnostní mší svatou. Této mši předsedal kardinál Michael Czerny, kanadský jezuita a brněnský rodák. Kardinál Czerny vzkázal účastníkům slavnosti blahořečení: Láska je silnější než nenávist. Věrnost pravdě je klíčová. Odpuštění má moc proměnit váš život.

Mše se zúčastnilo několik stovek kněží nejen z naší republiky, ale i ze zahraničí, okolo tří set ministrantů a více než 13 tisíc věřících. Liturgii doprovázela SBM – Schola brněnské mládeže. Po bohoslužbě bylo možné osobně uctít přímo na výstavišti ostatky blahořečených kněží.

A kdo vlastně byli kněží Jan Bula a Václav Drbola?

Jan Bula se narodil dne 24. června 1920 v Lukově (okres Třebíč). Vystudoval teologii a dne 29. července 1945 přijal kněžské svěcení. Působil v Rokytnici nad Rokytnou. Byl oblíben a vyhledávala ho zejména mládež.

Václav Drbola se narodil dne 16. října 1912 ve Starovičkách (okres Břeclav). Vystudoval teologii a roku 1938 byl vysvěcen na kněze. V kněžské službě působil nejdříve ve Slavkově u Brna, poté v Čučicích a od roku 1943 jako kaplan v Bučovicích. V tomto městě pracoval aktivně s mládeží v organizaci Orel a ve Spolku katolických tovaryšů (až do zákazu činnosti obou spolků). V únoru 1950 byl přeložen do Babic.

Oba tito kněží byli ve vykonstruovaných procesech na začátku 50. let odsouzeni k trestu smrti přesto, že se zločinů, ze kterých je vinila obžaloba, nedopustili a dopustit ani nemohli. Oba muži se stali symbolem odporu vůči útlaku, neochvějné pevnosti hodnot, vnitřní integrity a hluboké víry.

Jan Bula a Václav Drbola byli plně rehabilitováni až po roce 1989, kdy byly jejich popravy označeny za justiční vraždy. Jejich odkaz inspiroval věřící a vedení brněnské diecéze k zahájení snah o jejich blahořečení. Beatifikační proces byl zahájen u Jana Buly v roce 2004, v roce 2011 byl k němu připojen i případ Václava Drboly. Tento proces trval přes 20 let a v říjnu 2025 jejich blahořečení potvrdil papež Lev XIV.

Slavnost blahořečení na brněnském výstavišti byla jednou z nejvýznamnějších událostí v celé novodobé historii brněnské diecéze. Jan Bula a Václav Drbola jsou prvními blahořečenými na území naší brněnské diecéze v celé její historii. Tito kněží jsou také prvními blahoslavenými oběťmi totalitního režimu ve 20. století na území dnešní České republiky a jsou prvními blahoslavenými moderní české historie.

Na závěr připojuji vzkaz pro nás od blahoslavených kněží Jana a Václava, který nám zanechali svými životy a smrtí:

Zůstaň věrný pravdě. Přijdou chvíle, kdy budeš vědět přesně, co je správné, ale nebude se to hodit. Vždycky je přece lepší nevyčnívat. Možná budeš mít chuť ustoupit, nekomplikovat si život, zůstat v řadě. Právě tehdy je potřeba nezradit svoje svědomí a najít odvahu. Tehdy se totiž bude rozhodovat o tom, kým skutečně jsi.

Miluj, i když to není snadné. Miluj nejen svoje blízké, ale i ty, které

je těžké přijmout. Láska je rozhodnutí vidět člověka jinak, než jak ho vidí svět. Nemusíš nutně hledat velká gesta. Často stačí jen zůstat, naslouchat nebo neodejít ve chvíli, kdy by to bylo jednodušší nebo příjemnější.

Odpusť. Odpusť i tehdy, když to bolí. I tehdy, když to, co se stalo, nebylo spravedlivé. Odpuštění neomlouvá, ani nezlehčuje vinu, ale osvobozuje toho, komu bylo ublíženo. Smíření a vnitřní pokoj dává naději pro nové věci tam, kde by jinak zůstala jen hořkost.

Tyhle řádky jsou výzvou pro každého z nás každý den v malých věcech i rozhodnutích, která nikdo jiný nevidí. Zůstat věrný pravdě, rozhodnout se pro lásku, najít sílu odpustit. Jan Bula a Václav Drbola napsali pro nás tento dopis příkladem svého života. Teď je na nás, jak na něj odpovíme…

Účast na slavnosti blahořečení byla pro mě hlubokým zážitkem.

(Část textů převzata ze stránek biskupství brněnského…)

Milena Brzobohatá

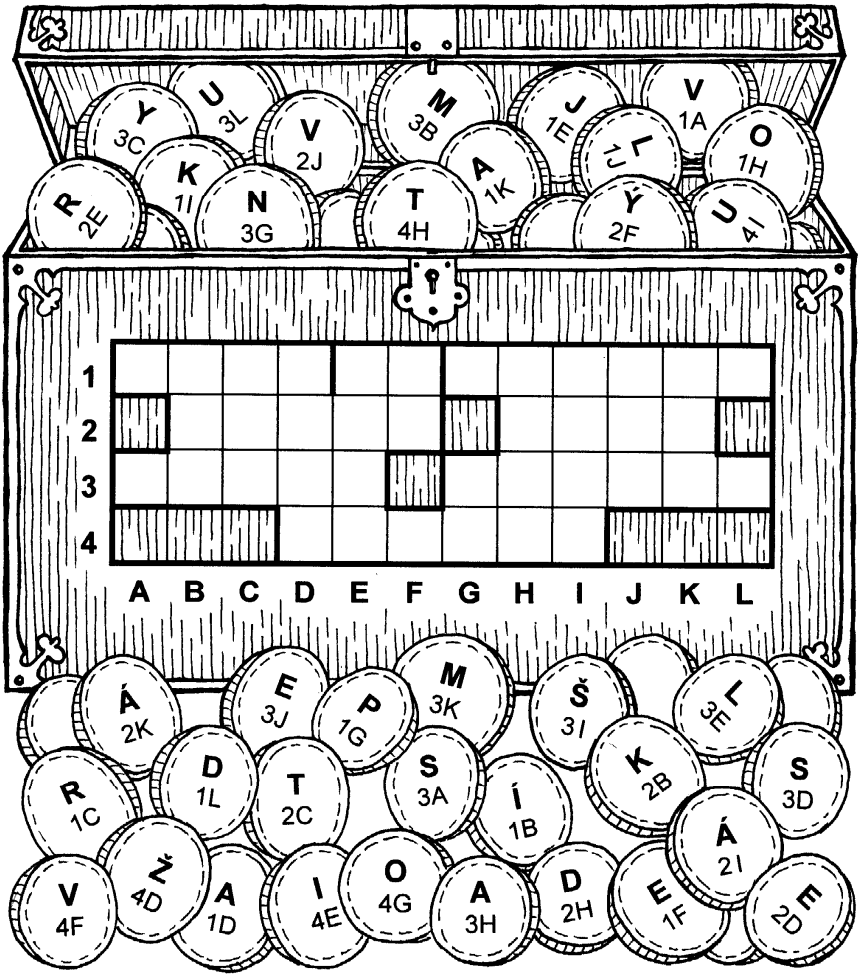

VZÁCNÝ POKLAD

Každý člověk střeží jako svůj poklad to, co považuje za důležité a vzácné. Takovým pokladem nemusí být jen zlato a peníze, ale třeba rodina, kamarádi, nebo vlastní schopnosti. O poklady se máme starat nejen proto, abychom je neztratili, ale abychom se o ně mohli dělit s ostatními.

Když dosadíš větší písmena z mincí podle souřadnic do tabulky na čelní straně pokladnice, dozvíš se, co je pro nás vzácným pokladem a proč.

MŠE U PACHEROVA KŘÍŽE

Již tradičně jsme se sešli na konci června u Pacherova kříže, abychom zde slavili mši svatou. Bohoslužbu příjemně doprovázelo šumění stromů i zpěv ptáků. Děkujeme za milé společenství a hojnou účast věřících, kteří na toto krásné místo doputovali i přes panující tropické počasí.

Hana Ženožičková

ŽEHNÁNÍ NOVÉHO ZVONU V PŘEDKLÁŠTĚŘÍ

V sobotu 13. června odpoledne jsme se vypravili do Předklášteří na slavnostní žehnání nového zvonu v bazilice Nanebevzetí Panny Marie. Celá akce začínala u zvoničky ve farní zahradě v Tišnově. Velmi srdečně nás přivítal otec Josef Rybecký, který je zde farářem. Potom jsme se společně vydali průvodem do Předklášteří. Kdo chtěl, mohl si vzít svůj zvoneček a během cesty zvonit. Bylo to krásné „zvonící procesí".

V Předklášteří jsme si potom mohli v kostele prohlédnout nový zvon - ZVON SVATÉ ANEŽKY A PANNY MARIE. Zvon jako symbol ženské spirituality, vnitřní síly, trpělivého čekání a tiché komunikace. Propojuje dvě postavy Marii a Anežku, jakožto ženy činu, něhy a víry. Jejich hlas není slyšet slovy ale činy (citace z brožurky vydané autory zvonu).

Zpět se vrátil i původní starý zvon sv. Roberta a sv. Benedikta. Dlouhodobým používáním totiž utrpěl poškození, ke kterému přispě-

lo také příliš tvrdé srdce zvonu. Nepředpokládalo se, že by se zvon dal opravit, ale povedlo se to, proto budou mít teď zvony dva. Nový pro běžné příležitosti a původní starý, který zazní jen při výjimečných událostech. Po dlouhé době se tak do Porta coeli vrátí hlas - vlastně dva. Historický zvon, který nese paměť minulosti a nový zvon, který se stane součástí příběhu tohoto místa pro budoucnost.

Poslechli jsme si prezentaci, jak vznikal nový zvon a opravoval zvon starý. Slavnostního požehnání nového zvonu se ujal generální vikář Pavel Kafka. Následoval koncert Vojtěcha Dingy. Klášterní pivovar připravil k této příležitosti speciál Anežka, který jsme měli možnost ochutnat.

Bylo to krásně prožité sobotní odpoledne.

Rádi vám všem vyřizujeme srdečný pozdrav od otce Josefa.

Zouharovi

PĚŠÍ POUŤ DO OLOMOUCE

PO ODPUSTKOVÝCH MÍSTECH JUBILEJNÍHO ROKU SV. FRANTIŠKA 5. – 11. července 2026

Na pouť po moravských poutních místech spojených s jubilejním rokem svatého Františka, od jehož úmrtí letos uplynulo 800 let, jsme se vydali v neděli 5. července odpoledne. Po naložení zavazadel do doprovodného vozidla a požehnání na cestu jsme se od blažovického kostela vydali přes Holubice a Velešovice kolem greenů ke kapličce sv. Urbana nad Slavkovem a dále na Lutršték. Zde nás mile překvapila přeháňka, neboť déšť už jsme nezažili hodně dlouho. Tajně jsme doufali, že spadne nějaká kapka i u nás (marně). Pokračovali jsme po zelené značce přes Letonice a do Bučovic jsme doputovali v půl deváté večer. Nocovali jsme na karimatkách v sále Katolického domu, tedy v místech, kde působil v místním Orlu i nedávno blahořečený Václav Drbola.

V pondělí 6. července za námi hned ráno přijel o. Roman. Po ranních chválách a mši svaté v místním kostele jsme se v osm ráno

vydali spolu s o. Romanem na nejdelší úsek naší poutě. O. Jan řídil doprovodné vozidlo, protože mu přes noc nebylo dobře. Přešli jsme Ždánický les, kde jsme opět krásně zmokli. V Jestřabicích se od nás o. Roman odpojil a my jsme pokračovali dále přes Chřiby až k osvětimanské přehradě, ve které se někteří i vykoupali. Pak jsme pokračovali dál přes Medlovice na náhorní plošinu, odkud byl při pomalu zapadajícím slunci nádherný rozhled do všech stran. Pořád jsme ještě viděli Pálavu, ale z jiné strany, než jsme zvyklí. Těsně před osmou hodinou večerní jsme dorazili do Polešovic. Měli jsme v nohách 40 km a bylo to na nás znát. Místní duchovní správce P. Zdeněk Pospíšilík se podivil, že v našem věku ještě takto chodíme… Naplňovala nás radost, že nejdelší úsek máme za sebou. Naopak nám dělal starost zdravotní stav o. Jana, který se nelepšil, spíš naopak.

V úterý 7. července jsme v 8 hodin odcházeli směr první františkánské jubilejní místo – Svatý Antonínek. V Uherském Ostrohu jsme si odpočinuli, někteří stihli pivo a pak i zmrzlinu. Pokračujeme dále přes Ostrožskou Lhotu, v pravé poledne se modlíme Anděl Páně u kapličky ve vinohradech a pak míříme vzhůru k poutnímu místu, kam za námi dojel O. Roman. Na tomto poutním místě slavíme poslední společnou mši svatou s oběma otci. Po mši svaté otec Roman odváží otce Jana do Hustopečí k lékaři. My sestupujeme z poutního místa dolů a pokračujeme přes Ostrožskou Novou Ves a Kunovice do Uherského Hradiště, kam jsme dorazili v 19 hodin. Ubytování jsme měli domluvené na faře na náměstí.

Ve středu 8. července jsme po mši sv. ve zdejším františkánském kostele Zvěstování Panny Marie pokračovali v našem putování podél Baťova kanálu. Za Spytihněví jsme se podívali jak fungují zdymadla, zamávali výletní lodi a pokračovali pěšky dál. Sluníčko pálí a tak se v půl dvanácté občerstvujeme v Napajedlích. Dále pokračujeme proti proudu Moravy, k pálícímu slunci se ještě přidal vysušující vítr, proto jsme si odpoledne dopřáli ještě jednu občerstvovací přestávku. Při příchodu do Kroměříže se někteří stačili vykoupat v rybníku a v sedm večer jsme doputovali do historické budovy kroměřížské farnosti Panny Marie, kde jsme přenocovali. Po večeři přichází po-

vzbudivá zpráva od o. Jana, že dostal kapačky a nějaké léky a že se mu ulevilo, takže se i nám spalo lépe.

Ve čtvrtek 9. července po mši svaté v místním kostele Nanebevzetí Panny Marie nás pozdravil a udělil požehnání na další úsek poutě místní výpomocný duchovní P. Jiří Rek. Pak jsme se přesunuli na druhý konec Kroměříže do kostela kláštera Milosrdných sester svatého Kříže, kde jsme navštívili další „odpustkové" místo – kapli Povýšení svatého kříže. Zde nás jedna ze sester seznámila s historií budovy, pomodlili jsme se modlitby k získání plnomocných odpustků, zazpívali jsme si, koupili upomínkové předměty a někteří i domácí nudle. V 11 hodin jsme pokračovali do dalšího chrámu – tentokrát chrámu konzumu – Penny, kde jsme dokoupili posilu pro tělo. Teprve v půl dvanácté jsme opouštěli Kroměříž. Na obzoru jsme zpozorovali stoupající dým, který dával tušit rozsáhlý požár (budovy č. 34 ve Zlíně). Pokračovali jsme přes Skaštice do Břestu, kde jsme si dopřáli polední odpočinek. Zde nám došla zpráva od o. Jana, že se mu zase přitížilo a že za námi už nebude moci přijet. Kontaktujeme proto o. Romana s prosbou, zda by mohl přijet do Olomouce. Okolojdoucí místní občan se nás ptal, kampak máme namířeno, tak jsme mu to vyložili. Hned se z něj vyklubal každoroční účastník poutě do Křtin, která má tradici už 280 let. Místní obyvatelé začali putovat do Křtin poté, co Josef II. odsvětil Hostýn, prostě Matku Boží potřebovali. Do dneška je to několikadenní pouť, přičemž poslední den putují i s kapelou a dětmi. Než jsme se rozloučili, šel nás i s vnučkou ještě kus vyprovodit. Další naší zastávkou je Beňov – jednak rodiště A. C. Stojana a jednak kostel sv. Františka z Assisi, tedy další jubilejní františkánské místo. Je půl páté odpoledne, kostel nám otevřel ochotný pan kostelník. Z řeči vyplývá, že zde působil 20 let o. Pospíšilík, u kterého jsme nocovali v pondělí v Polešovicích. Další milé setkání. Pokračujeme dále a v 18.45 konečně přicházíme do Přerova, zde se nás ujímá pan děkan František Dostál, který mimochodem oddával před několika týdny v Blažovicích Dominika a Jolanu Dvořákovi. Ubytováni jsme v novém sále na farním dvoře. Naše řady večer posílili cyklopoutníci Anička a Karel Paulíkovi.

V pátek 10. července se vydáváme na poslední úsek cesty – přes Dluhonice, Císařov a Citov až do Dubu nad Moravou do farního kostela Očišťování Panny Marie, kde je další letošní jubilejní místo. Posíláme pár fotek našim duchovním otcům, aby věděli, kde se aktuálně nacházíme. Při společné modlitbě Loretánské litanie přichází zpráva od o. Jana, že on „doputoval" do nemocnice v Břeclavi a nastupuje na akutní břišní operaci. Pokračujeme proto v modlitbě za zdar operace a následně i v naší cestě směr Olomouc. O půl šesté si ještě dopřáváme krátký odpočinek u rybníku Hamrys. Zde br. Michael krmí kačeny a je to vskutku obraz jako vystřižený ze života sv. Františka. V 19 hodin přicházíme přes Blažejské náměstí ke kapucínům, kde se nás ujímá trochu rozpačitě bratr Dominik s údivem, že spíš čekal „nějaký děcka". Nicméně nás ochotně ubytoval v klášteře a tentokrát jsme spali na postelích. Pak se přesouváme z vnitřní části kláštera do kostela Zvěstování Páně na nešpory, přichází zpráva od o. Jana, že má po operaci a že je mu lépe. Bohu díky. Přesouváme se do kaple na cca hodinovou adoraci. Chválíme, děkujeme, prosíme.

V sobotu ráno jsme po ranních chválách a snídani vyrazili do města. O společnou fotku poutníků z cíle před kostelem Zvěstování Páně jsme požádali majitelku vedlejší kavárny, která nás hned zvala na čerstvé koláče. My jsme ale měli ještě naplánovanou miniprohlídku města pod vedením bratra Michaela. Navštívili jsme Dominikánský kostel, kostel sv. Mořice, sv. Michala, proběhli parkem a Rosáriem a nakonec stanuli opět na Dolním náměstí, kde jsme si dopřáli v příslušné kavárně občerstvení. Pak už přijeli autobusoví poutníci. V 11 hodin slavíme společně mši svatou s o. Romanem. Po sv. přijímání jsme zazpívali píseň sv. Františka Buď veleben, pomodlili jsme se modlitby k získání plnomocných odpustků a za zdraví o. Jana.

Pěší pouť v roce 2026 vykonali (v různých úsecích fyzicky, v plné délce po duchovní stránce): O. Jan Nekuda (Hustopeče), O. Roman Strossa (Tvarožná), bratr Michael Řetický (Brno-Husovice), Bořivoj a Barbora Švehlovi z Mokré, Marie Diehlová z Ostravy, Pavel a Ludmila Silliovy z Jiříkovic, Alois Kaláb, Petr Pleva, Renata Mazálková, Simona Labudová, Ctibor a Jana Bártkovi, Jiří Boček, Karel a Anna

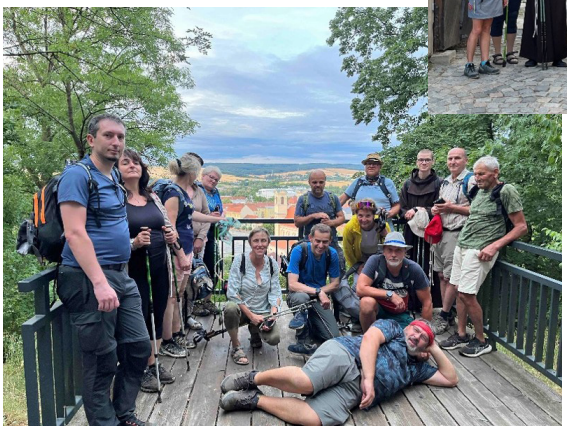
Paulíkovi, Tomáš a Marta Řičánkovi (z Blažovic).

Bohu díky za tuto pouť. Otci Janovi za vymyšlení trasy a domlouvání noclehů, všem, kdo nás přijali na nocleh (včetně poznámek o našem věku :D), otci Romanovi za ochotné dojíždění, službu u oltáře a odvoz o. Jana k lékaři v pravý čas, františkánům za všeobecnou podporu, manželům Švehlovým za poskytnutí doprovodného vozidla i jeho řízení, Ctiborovi za faktické vedení poutě a vyhlašování přestávek, bratru Michaelovi za duchovní vedení ve dnech, kdy jsme šli jako ovce bez pastýře, Renatě za ošetření puchýřů a ostatních zdravotních lapálií, všem ostatním za krásné společenství, společnou modlitbu i včasné rozpoznání a pokorné přijetí svých limitů.
DEO GRATIAS!

Marta Řičánková

POŽEHNÁNÍ NOVÉHO PRESBYTÁŘE V KAPLI SV. ANNY

Letošní poutní mše ke sv. Anně sloužená již tradičně v den Anenských hodů v neděli 26. července na návsi ve Velaticích, byla něčím výjimečná. Po téměř dvouletém snažení, vyjednávání, plánování a střádání financí se podařilo dokončit projekt, který se z počátku jevil jako docela malý a jednoduchý. Chtěli jsme do naší kaple zasvěcené sv. Anně umístit svatostánek, který bude sloužit pro uchovávání hostií jako těla Kristova. Pro návrh a přípravu podkladů byl osloven odborník na vybavování sakrálních staveb a jejich výzdobu ing. arch. Jiří Šťasta, který se v minulém roce podílel na projektu a realizaci úprav kněžiště ve farním kostele sv. Mikuláše ve Tvarožné. Se svými kolegy z Dílny Všech svatých navrhl nejen svatostánek a doplnění užitných předmětů v presbytáři, ale především navrhli a dodali mozaikovou výzdobu na celou plochu čelní stěny za oltářem.

Cílem bylo ne docela velký prostor presbytáře doplnit tak, aby nezanikl smysl obřadu mše svaté na oltáři a současně poskytnout přítomným dostatečně výrazný motiv s vyobrazenými prvky pro skutečně silný duchovní prožitek. Výsledek už jste možná viděli, nebo se do naší kaple teprve chystáte. Celé tohle dílo, které má opravdu vlastnost oslovit člověka, by nebylo kompletní bez požehnání k tomu, aby naplňovalo svůj účel, pro který bylo vytvořeno.

Krom našeho pana faráře o. Romana Strossa pozvání přijal a společně s ním sloužil slavnostní mši i vikář pro pastoraci z Brněnského biskupství o. Pavel Šenkyřík, který novou podobu presbytáře a svatostánek požehnal.

Poděkování za celý proces a realizaci patří otci Romanovi, který tuto změnu v naší kapli inicioval a zorganizoval finanční sbírku. Také patří panu arch. Jiřímu Šťastovi, který byl se svojí Dílnou Všech svatých tvůrcem a realizátorem, ale velké díky patří především vám všem, kteří jste na tuto velkou proměnu naší malé kapličky přispěli finančně, nebo třeba i modlitbou za její zdárné dokončení.

Děkujeme také všem, kteří se na realizaci podíleli a ochotně přispěli svými možnostmi k tomu, co dnes máme před sebou, když se otevřou dveře kaple sv. Anny ve Velaticích.

Nábytek a vybavení dodala místní firma Stolařství Severa, tepaný

motiv na svatostánku a jeho návrh je dílem velatického rodáka Petra Pololáníka.

Celková cena za realizaci projektu byla 479.843 Kč . Příspěvek z veřejné sbírky činil 93.015 Kč, zbytek z celkové částky, tj. 386.828 Kč zaplatila obec Velatice.

Tomáš Šenkyřík

CO KE ZVOLENÉMU MOTIVU UVÁDÍ SÁM AUTOR?

Ústředním motivem mozaikové výzdoby kaple je oslavený Kristus, přicházející ve slávě na konci věků. Ukazuje na svůj probodený bok, který se stává pramenem tryskajícím k životu. Po stranách jsou zobrazeny čtyři andělské bytosti, jak připomíná kniha proroka Ezechiela. Zlaté pozadí mandorly je symbolem Boží slávy, věčnosti a přítomnosti Božího království. V liturgii se totiž již nyní dotýkáme skutečnosti nebeského Jeruzaléma, o němž svatý Jan píše: „Jeho chrámem je Pán Bůh všemohoucí a Beránek… září nad ním sláva Boží a jeho světlem je Beránek.“ (Zj 21,22–23). Slavením Eucharistie vstupujeme na zlaté nádvoří Nebeského Jeruzaléma.

Výzdoba kaple zároveň vědomě navazuje na ikonografii oltáře ve Tvarožné. Podobně také zde, jsou znázorněny čtyři andělské bytosti, které nesly podobu člověka, lva, býka a orla – řecky známé jako tetramorf. Jejich zjevení nacházíme ve viděních proroka Ezechiela (Ez 1) a také v knize Zjevení svatého Jana: „Uprostřed kolem trůnu čtyři živé bytosti… První byla podobná lvu, druhá býku, třetí měla tvář člověka a čtvrtá byla podobná letícímu orlu… Bez ustání volají: Svatý, svatý, svatý Pán, Bůh všemohoucí.“ (srov. Zj 4,6–8).

Tyto čtyři bytosti představují neustálou nebeskou chválu před trůnem Beránka. Při každé mši svaté se k této chvále připojuje také shromážděná církev, když zpívá tzv. trishagion: „Svatý, svatý, svatý Pán, Bůh zástupů.“ Mozaiková výzdoba ve Velaticích proto není pouze uměleckou dekorací, ale viditelným vyjádřením skutečnosti, že i relativně malé společenství je součástí jediné Kristovy církve, která na zemi slaví tutéž liturgii jako zástupy svatých a andělů v nebi.

Mozaika je složená zejména z přírodních materiálů jako jsou tra-

vertiny, mramory a onyxy. Ty si ručně chystáme v dílně na menší kousky a připravujeme na další zpracování. Mozaika je doplněná také o skleněné části, které dodávají živější odstíny červené, modré, apod. Zlaté prvky jsou provedeny ze dvou druhů kostek - zlato zatavené do skla a zlatý plátek položený na keramickou vypálenou destičku, kterou si také sami modelujeme.

Mozaika je zejména pro mne krásná v tom, že neměníme podstatu jednotlivých kamenů. Jen je zasazujeme do celku, do vztahu. Zasazením na správné místo, stává se kámen tím, kdo zjevuje Boží krásu. Podobně také my se v duchovním životě snažíme vstoupit slavením svátostí do vztahu Nejsvětější Trojice, aby na nás jednou mohla zazářit v plnosti její Láska, Pravda a Krása.

Jiří Šťasta, vedoucí Dílny Všech svatých

LETOŠNÍ TVAROŽENSKÁ FARNÍ CHALOUPKA

Ve dnech od 16. do 22. srpna vyjely děti již na 11. farní táborovou chaloupku, aniž by věděly, jaké je vlastně její téma. Jedinou nápovědou byly hodiny na plakátcích. Na místě – tedy na základně Junior u Štítar v blízkosti Vranovské přehrady – se však dozvěděly, že je jejich úkolem rekonstrukce pražského orloje…

Akorát že vůbec! V noci se ozvaly podivné tajemné nadpozemské zvuky. V temnotě lesa byla vidět podivná světla. Děti se za nimi vypra-

vily a staly se tak svědky něčeho podivného. V hlubině lesa opravovala zvláštní dvojice, ověnčena neonovými světly a oblečena do neobvyklých šatů, neznámý přístroj s elektrizující skleněnou koulí na vrcholku. Dvojice volala o pomoc. Představili se jako Vektor a Celestra, vysvětlili, že jsou z roku 3185 a že jsou na cestě do tvaroženské farnosti. V jejich době totiž křesťanská víra upadla do zapomnění a oni se o ní chtěli víc dozvědět. V archivu našli starý výtisk KUKátka do Tvaroženské farnosti, v němž se dočetli, jaké je to být blíže Ježíšovu srdci. Vydali se proto do minulosti, aby se s tvaroženskými farníky setkali a poznali to na vlastní oči. Nebo snad na vlastní srdce?

V průběhu týdne jsme spolu s nimi putovali za různými světci napříč historií. První návštěva nás zavedla do Milána v roce 1999, kde tehdy osmiletý Carlo Acutis již plně využíval své technické nadání pro šíření eucharistie prostřednictvím internetových blogů. Další zastávka, Portugalsko rok 1917. Trojici malých pasáčků – Františkovi, Hyacintě a Lucii – se ve Fatimě zjevila Panna Maria, což odstartovalo sérii několika zjevení a velký zájem lidu, médií a církve. Následně jsme navštívili svatého Františka z Assisi, svatého Valentina a svatého Prokopa, kteří nás naučili mnohé o své víře a o své duchovní činnosti.

Cestování časem však s sebou nese jistá rizika. Stroj času se jed-

nou rozbil a zanesl nás až do pravěku, kde jsme museli spolupracovat ‚s neandrtálci, aby nám pomohli stroj opravit. Což dá fušku, když hovořili úplně neznámým jazykem. Naše děti šikovné se však naučili poměrně rychle (přibližně tak po hodině, dřív ne) s těmito pravěkými lidmi mluvit a brzy už spolupráce probíhala jako po mamutím sádle. Pokud se též zajímáte o řeč pravěkých lidí, uvedu například, že HUNGA LAŠKA znamená „zničit cizince“ nebo CHI TOTOTUTA HU BAL lze přeložit jako „dones mi jídlo“. Tolik k těm praktičtějším výrazům.

Naše činnost, v níž jsme se spolu s Vektorem a Celestrou učili o víře od jednotlivých světců, se ovšem nelíbila některým lidem v budoucnosti, kteří naše hlavní postavy zajali a děti je musely v epické noční hře osvobozovat. Spojenými silami však nepřítele udolaly a celý další den pak v daleké budoucnosti šířily víru. Nejprve plnily jednotlivé úkoly spojené s ctnostmi, poté uspořádaly zábavné odpoledne plné kulturního programu – tance, kouzelnických triků, divadla – moderovaného dvěma šílenými moderátorkami. V závěru nám pak Vektor a Celestra poděkovali a rozloučili se s námi. Tábor jsme zakončili zpíváním u táboráku (z důvodu zákazů zapalování ohně promítnutém na zdi) a večerním hraním her.

Alois Brzobohatý

O PUTOVÁNÍ

Letos jsem při příležitosti roku sv. Františka podnikla pouť do Assisi. Je to už čtvrtý rok, co takto vyrážím o prázdninách na pár dní putovat. Na těchto poutích mám ráda poznávání nových míst, ochutnávání neznámých jídel, rozhovory s dalšími poutníky, ale především ticho a prostor k naslouchání Boha a možnost Mu víc důvěřovat v obtížných situacích, kterých na pouti není nikdy málo.

Ráda bych se s vámi podělila o jednu věc, kterou jsem na pouti letos prožila. Myslím, že toto poselství je důležité pro celou naši farnost.

Na pouť jsem vyrážela s kamarádkou. Po dni stráveném ve Florencii jsme se přemístili do Sansepolcra, odkud jsme měly v plánu další den ráno vyrážet. První noc jsme byly ubytované v jednom kláštеře. Na společném pokoji s námi spaly nějaké Slovenky, které šly z Assisi do La Verny. Bylo skvělé, že jsme se mohly pobavit a zjistit, jaká je cesta do Assisi, když šly v opačném směru. Další den jsme se daly na cestu. První den bylo velké horko, k tomu jsme musely ujít poměrně dlouhý kus cesty, proto jsme si trasu rozdělily a po obědě jsme si udělaly "siestu" a to největší horko přečkaly ve stínu stromů na kraji lesa. Do města, kde jsme měly ten den zarezervované ubytování, jsme došly akorát ve chvíli, kdy začínalo pršet. (Díky Bohu!) Po dešti jsme se vydaly do obchodu nakoupit jídlo na další den. Byly jsme trošku překvapené, když jsme v supermarketu slyšely ze všech stran češtinu a tak jsme se seznámily s Prokopem a "jeho bandou" – což byla skupina čtyř holek a jednoho kluka, kteří letos odmaturovali a rozhodli se podniknout děkovnou pouť do Assisi.

Další den mělo ráno pršet, tak jsem si říkala, že vyrazíme až po dešti. Bohužel se déšť opozdil, takže i když jsme vyšly později, déšť nás neminul a i když to podle mobilní aplikace vypadalo, že nás déšť mine, zmokly jsme a navíc jsme kvůli pozdnímu vyjití věděly, že bychom tento delší úsek nemusely stihnout ujít. Rozhodly jsme se tedy vrátit se zpět do města a svézt se jediným autobusem, který ten den jel do našeho dalšího bodu cesty. O co více nás překvapilo, když jsme na zastávce potkaly Prokopa se svou bandou a další poutníky, především z Itálie, kteří se o zdolání tohoto úseku z důvodu špatného počasí ani nepokoušeli a rovnou se rozhodli svézt se autobusem. No, pro mě to bylo pokořující v tom smyslu,

že se nebudu moct chlubit tím, že jsem ušla celou trasu, ale že jsem se část cesty "jen vezla".

Následující dny jsme se na cestě potkávaly a vzájemně předbíhali s těmito i dalšími poutníky. Občas jsme s nimi prohodily pár slov o cestě, ale většinou jsme je jen pozdravily a šly dál. Jeden den jsme měly rezervované místo v poutnické ubytovně uprostřed přírody. Byl tam omezený počet míst a další možnosti ubytování byly více vzdálené, byla jsem moc ráda, že se nám podařilo toto ubytování zarezervovat a že jsme díky tomu nemusely jít o několik kilometrů dál. Toto ubytování spravovali dobrovolníci a součástí toho byl i obřad umývání nohou a společná poutnická večeře.

Postupně na toto místo došli všichni poutníci, kteří si toto ubytování zarezervovali: Italové, Prokop a jeho banda, jeden slovenský manželský pár, s kterým jsme se seznámily den před tím a jedna rodinka z Prahy. Obřad umývání nohou byl pro mě silným zážitkem. Pochopila jsem Petrovo zvolání: „Ty mi nohy umývat nebudeš!" Poté jsme usedli k jednomu velkému dlouhému stolu. První chod byly těstoviny s tuňákovou omáčkou, následoval salát s Italským sýrem a k mé velké radosti byl i dezert! Během večeře jsme se více bavili s členy rodiny z Prahy a po ní jsme hráli karty.

Ráno jsme opět vyráželi dál, každá skupina svým tempem, ale tím, že si každá skupinka dělala cestou pauzy, zase jsme se celý den potkávali, předbíhali atd. Většina z nich měli ubytování ve stejném městě jako my, takže jsme se potkávaly i v něm. Další den byl náš poslední. Už jsme měly dojít do Assisi. I tento den jsme se předbíhali a potkávali s našimi "spolupoutníky", a já jsem si uvědomila, že cítím s nimi takovou sounáležitost a radost, když jsme někoho z nich potkaly. Brala jsem je už jako svou rodinu. Byla jsem ráda, že je můžu potkávat cestou. Byli nedílnou součástí té cesty a uvědomila jsem si, že mi budou chybět. Taky jsem si uvědomila, jak málo jsem o nich věděla! Dozvěděla jsem se, co budou holky z "Prokopovy bandy" studovat, ale nevěděla jsem, jak se jmenují!

Odpoledne jsme dorazily do Assisi. Večer jsme chtěly zajít na mši. Zjistily jsme, že tam má být i speciální mše pro poutníky. Původně jsme chtěly jít na jinou, ale nakonec jsme šly na tuto, a byla jsem za to moc ráda. Potkali jsme se tam s většinou poutníků a mohli tak společně zakončit naši pouť. Bohu díky za ty, kteří jdou s námi, že nejsme sami, ale

můžeme se v těžkých chvílích podržet a povzbudit.

A teď to přijde! S těmito lidmi jsem strávila šest dní a možná je už nikdy neuvidím (možná až v nebi). Jsou tu ale další lidi, s kterými kráčím každý den, svým životem, a jejichž přítomnost, víra a odhodlání jsou pro mě neméně důležité! Protože díky nim můžu jít s Bohem dál. A tito další lidé jste vy! Mí spolufarníci. Vy, kteří sedíte v lavicích, stojíte pod kůrem nebo vzadu v žebračce. Každý z vás je nesmírně důležitý! Společně tvoříme společenství. Máme všichni stejný cíl. Boží království. A já vás neznám jménem. Nevím, s čím jdete ten který den do kostela. Nevím, co nesete za náklad natož jestli nepotřebujete s tím nákladem pomoct. A to mě mrzí. Protože my spolu kráčíme ne šest dní, ale roky! A máme milion příležitostí se bavit, poznávat a pomáhat si, ale neděláme to. Každý si jde svou cestou, sám a možná i zbytečně bloudí. Věřím, že Božím snem je, abychom se znali a vzájemně podpírali. Když On nás zná jménem, neměli bychom i my se znám jménem? A tak se modlím. Duchu svatý, prosím Tě veď nás do své jednoty. Vzbuď v nás lásku k Tobě i sobě navzájem. Zboř překážky, které nás rozdělují. Pomoz nám udělat krok k Tobě a k druhým lidem kolem nás. Veď nás k Otci. Nenech nás sirotky, vytvoř z nás rodinu Božích dětí. Amen.

Maruška Severová

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE V OSTRAVĚ

Druhý týden v srpnu se konalo celostátní setkání mládeže v Ostravě. Sešlo se nás přes 3200 účastníků a 750 dobrovolníků, z toho jsme byli čtyři z Tvaroženské farnosti. Ústředním motivem letošního setkaní byla odvaha.

Program začínal v úterý ubytováním na různých místech po městě a zahajovací mší svatou. Hlavním dějištěm setkání bylo výstaviště Černá louka, kde jsme se každé dopoledne a večer setkávali při společném programu, jehož součástí byly promluvy, nebo diskuse o tématech, které se nás mladých dotýkají. Mluvilo se o tlaku na výkon, psychickém zdraví nebo o mladých v církvi. Setkáním provázel divadelní příběh o partě přátel na silvestrovské oslavě, jejichž osobní dramata, vzájemné rozdíly i nejistoty vytvářely odrazový můstek pro diskusní skupinky. Ty byly vytvořené zhruba po patnácti lidech. Do hloubky jsme probírali různé otázky, zaměřené právě na přednášku ze společného programu.

Odpoledne pak patřilo pestré nabídce workshopů, přednášek a tvořivých dílen. Nechyběly ani sportovní aktivity, biblický kvíz nebo možnost jen tak vyrazit do ulic Ostravy, třeba na zmrzlinu.

V pátek odpoledne se uskutečnila diecézní pouť. Z Černé louky jsme se vydali pěšky do kostela svatého Josefa, kde jsme společně s biskupem Pavlem slavili mši svatou. Silným momentem byla také evangelizace v ulicích Ostravy, při které jsme se modlili za obyvatele města a mohli s nimi navázat rozhovor. Den zakončily večerní chvály za doprovodu kapely ForHim.

V sobotní Den rodin se program CSM rozšířil až na Masarykovo náměstí, kde se představily různé komunity, hnutí i neziskové organizace působící v církvi. Zároveň tento den nabídl aktivity pro malé i velké. Hned ráno program odstartoval ranní impuls politika Františka Talíře s názvem „Učiň mě, Pane, nástrojem“. Mnozí také využili možnost nahlédnout do zákulisí televize Noe. Odpolední chvály pak vedla kapela Gedeon worship. Celá sobota vyvrcholila večerní vigilií.

Celostátní setkání nabídlo prostor nejen ke společnému prožití víry, ale také k zamyšlení nad tím, co my mladí lidé řešíme ve svém každodenním životě. Přineslo nové podněty, otázky i příležitosti k setkání

s lidmi z různých částí republiky. Vedle duchovního programu tak měly své místo i rozhovory, společné zážitky a nově vzniklá přátelství.

Z Ostravy si odvážím nejen vzpomínky na několik intenzivních dní, ale také povzbuzení do dalšího života ve víře, nové vztahy a chuť hledat, kam nás může odvaha vést dál.

Kony

ET A DOMINO FACTUM EST ISTUD – A VŠE UČINIL BŮH

Historie šlechtického rodu Belcredi sahá do počátku 14. století. Jednalo se o padovskou patricijskou rodinu, původem z italské Lombardie a od Karla IV. se honosili markraběcím titulem. Celé jméno znělo Belcredi Montalto Pevese il Castello. Od roku 1549 zastávali čelná místa v městské radě Pavie a patřili k nejvýznamnějším v kraji. Jejich příchod na Moravu je spjat se jménem Antonia Belcredi, který jako osmnáctiletý čerstvý poručík bojoval v bitvě u Torgavy roku 1762 . Po zranění se léčil na zámku v Líšni u rodiny Freyenfelsů.

V Líšni Antonio Belcredi zůstal až do roku 1769, kdy se oženil s Marií Theodorou z Freyenfelsu. Antonio dosáhl v roce 1769 od Marie Terezie inkolátu pro české země s titulem hrabě. Sňatkem získal jimramovské panství. Pozn. Freyenfelsové postupně nabyli několik drobných statků, zejména Křižíkov roku 1687, Slatinu roku 1697, Tvarožnou roku 1713, stejně jako Velatice a Borotín, rozhodující však bylo nabytí Líšně s Obcemi a Ochozí v roce 1714. Rytíř a od roku 1723 svobodný pán Freiherr Pruskauer z Freyenfelsu, c. k. rada, přísedící moravského tribunálu, dvorní rada a tajný rada při české dvorní kanceláři, koupil v roce 1713 dvůr v Tvarožné („in Bosenitz“) od kláštera na Starém Brně spolu s Velaticemi za 28.000 rýnských.

Antonio Belcredi strávil v Jimramově 33 let a měl k obyvatelům Jimramova vřelý vztah, což potvrzují zápisky v jimramovské kronice. Na návsi nechal v roce 1801 postavit první samostatnou budovu školy. Antonio, první potomek moravské větve rodu Belcredi, zemřel v roce 1812 ve věku 68 let, v r. 1832 zemřela manželka Thedora (v 80ti letech). Byli pochováni před vstupem do katolického kostela v Jimramově. Rodinná hrobka rodu Belcredi byla postavena a vysvěcena až 27. 3. 1874.

Ráda bych se ale zmínila o dalším z potomků rodu - Egbertu Belcredi, nar. 2. 9. 1816. V letošním roce jsme si připomněli 210 let od jeho narození. Egbert byl jedním z nejvýznamnějších moravských politiků 19. století. Když jeho otec Eduard zemřel, zdědil Egbert ve 22 letech rodový majetek v Líšni a Jimramově. Panství v Líšni v té době nebylo v dobrém stavu, mnozí Egbertovi doporučovali jeho prodej, ale on však řekl, že ať se stane cokoli, Líšeň neprodá i když se jim finančně v té době příliš nedařilo. V roce 1848 se v Praze oženil s Christianou Nostitz-Rieneck. Svatba se konala v chrámu sv. Kosmy a Damiána u Voršilek v Praze. Egbert nechal v té době přestavět jižní stranu čelního traktu líšeňského zámku, aby byl vhodný k bydlení. V roce 1850, již v dobré finanční kondici, se pustil do zásadní rekonstrukce. V témže roce přivedl Egbert do Líšně prvního studovaného lékaře dr. Svobodu, který léčil nejenom členy rodiny, ale i líšeňské občany.

Velký podíl zásluh na vzhledu líšeňského zámku, který se následně stal centrem moravské politiky, měla manželka Christiana. Christiana byla velmi milá a brzy si získala srdce všech lidí. Velice se však rmoutila, že nemohla mít děti. Egbert s manželkou Christianou byli oblíbenými

šlechtici v Líšni, na panství v Jimramově i okolních obcích, které k jejich majetku patřily, včetně Tvarožné. Christiana však bývala často nemocná. Zemřela 12. 1. 1877 v pět hodin ráno. Její sloupové hodiny se v čase smrti zastavily a již je nebylo možné žádným způsobem opravit. Svůj život zasvětila neobyčejné dobrotě a byla opravdovou matkou chudých a chudobinských ústavů na svém panství, se zvláštním zájmem se starala o sirotky. Značnou sumu peněz věnovala na zvelebení Velehradu. Zvláště krásně se s ní rozloučil ve svém Kukátku tvaroženský kněz Václav Kosmák, který popsal jejich setkání v zámeckém parku v Líšni, kde byla obklopena dětmi předškolního věku, které si chodily do parku hrát.

Zde si dovolím malou odbočku k rodu Nostitz-Rieneck, ze kterého pocházela Christiana. Při nedávné návštěvě kostela v Neratově jsme se na informačních panelech, tohoto výjimečného poutního místa, dočetli: „Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Neratově byl postaven mezi lety 1723 a 1733. Základní kámen položil majitel panství Johann Karl z Nostitz-Rieneck 14. srpna 1723, vysvěcení proběhlo na sv. Bartoloměje 24. srpna 1733."

Ještě mnoho by se dalo psát o Egbertu Belcredi, který 56 let spravoval rodový majetek i všechny statky, které neobyčejným způsobem pozdvihl z totálního chaosu na výborně prosperující. Ještě mnoho by se dalo psát o manželství Egberta (1816-1894) a Christiany (1819-1877), o životě na panství v Líšni i Jimramově, kde jsou oba šlechtici v rodové hrobce pochováni. Chtěla jsem ale především touto vzpomínkou připomenout velkou vděčnost členům rodu Belcredi za stavbu farního kostela ve Tvarožné, kde si 9. října 2026 připomeneme jeho slavnostní vysvěcení, které se uskutečnilo v roce 1881, tj. před 145 lety.

Marie Buchtová

Zdroj: Ludvík Belcredi: „1000 let rodu Belcredi", Brno, 2010. Kronikměstské části Brno - Líšeň (1991–1993).
Interiér rodinné hrobky v Jimramově, kterou nechal vystavět hrabě Egbert Belcredi. (Foto wikipedia.org)

HISTORICKY PRVNÍ MŠE SVATÁ U KAPLE MITROVSKÝCH

V pátek 28. 8. 2026 se vydali členové a příznivci Sekulárního františkánského řádu v Brně na Františkánskou stezku. Své putování přírodou společně s duchovním zamyšlením zahájili v Mariánském údolí a jako cíl si vybrali kapli Mitrovských. Vyvrcholením jejich pouti byla mše svatá, na kterou jsme jako veřejnost byli také pozváni. Po mši následovalo drobné občerstvení a spontánní popovídání. Paní Michaela Straková se ochotně ujala výkladu a zodpovězení všech dotazů týkajících se tohoto krásného místa. Celá akce se nesla v milém a přátelském duchu. Jednalo se o první ročník této stezky v rámci brněnské oblasti zorganizovanou u příležitosti Jubilejního roku sv. Františka a světového dne modliteb za péči o stvoření.

Hanka Ženožičková

POUTNÍ MŠE SVATÉ VE FARNOSTI

↓ Pouť Mokrá

↓ Pouť Tvarožná

↑ Pouť Horákov

↑ Pouť Velatice

EKUMENICKÁ POBOŽNOST U KAPLE MITROVSKÝCH

V neděli 13. 9. 2026 odpoledne, jsme se již tradičně sešli u lesní kaple Mitrovských. Pobožností nás provázel podolský pan farář Petr Mareček a krásného hudebního doprovodu se tentokrát zhostil Brněnský ekumenický sbor pod vedením sbormistra Luboše Rause. Obětavou a nezdolnou patronkou těchto příjemných setkávání je paní Radka Müllerová. Dovolujeme si použít její slova, která při setkání zazněla.

„Milí lidé,
vítám vás s radostí a vděčně. Naše kaplička má 20 let! – to je krásný věk! Navíc je rok sympatického sv. Františka z Assisi, patrona ochránců přírody a chudých, oslavovatele Božího stvoření. Kamaráda ptáčků, jehňat, a všech tvorů vůbec. Nejvyšší hodnotou byla pro něho láska a soucit.

A už jsme u druhého tématu letošního roku – totiž dobrovolnictví. To je často jen drobná práce, činnost, které si třeba nikdo ani nevšímá, přitom je tak důležitá! Přiznám se, že když podléhám malomyslnosti ze

současného světa, obracím pozornost k lidem, ne těm populárním, ale těm, kteří svůj čas věnují tomu, aby na světě bylo o trochu víc dobra, krásy, naděje. V tom je možné najít odvahu a radost.

Všímejme si jich, dobrovolníků, či sami se do toho proudu světla přidejme. Však právě takoví lidé dokázali obnovit tuto kapličku. Pro radost, pro krásu a zamyšlení. V místě, kde zbylo jen křoví, žádná stopa po původní stavbě. Nenechali se odradit skeptickými hlasy a vyšli s odhodláním za svým snem. Dobrovolníci, kteří zde pilně pracovali, půjčovali nářadí i stroje, občané, kteří přispívali finančními dary i zájmem, radnice – zastupitelé i majitel pozemku, ti všichni se nehádali, nepřeli, nepředháněli, ale udělali v dohodě co je třeba, abychom tuto pěknou kapličku vrátili na své místo.

Lidí, kteří se podíleli na tomto díle, bylo mnoho, někteří již nejsou mezi námi. Nemohu je všechny jmenovat, ale každý jejich počin je vepsán do dřeva této stavby, do zvuku zvonu a také do tradice každoročního setkávání zde u kapličky, kde je obraz Panny Marie lesní.
Byla bych tak ráda, milí přítomní, kdybychom si zde uvědomili, že právě lidé, kteří třeba nedělají velké a nákladné věci, dokáží svým zájmem o pomoc druhým, tvořivostí, štědrostí a darováním času, obohacují náš život. Pan farář se mnou bude možná souhlasit, řeknu-li, že jsou solí země.

Konečně Bůh je Duch, nemá jiné ruce než ty naše.“

Na závěr pobožnosti byly proneseny prosby za pokojné soužití, lidskou svobodu, za ohleduplnost lidí vůči přírodě, za obnovitele kaple i za ty, kteří se o toto krásné místo starají, aby bylo zachováno pro naši budoucnost.

Hana Ženožičková

DESATERO DLE O. KUFFY

10. přikázání – Aniž požádáš statku jeho

10. přikázání je o žádostivém pohledu na cizí majetek. Co to znamená? Když si čestně naspořím na auto a čestně koupím auto – je to v pořádku. Ale když nečestně přijdu k penězům a nečestně k autu – musím to vrátit. Nestačí, že se vyzpovídám, ale ukradnu ti celý dům i s autem. Musím vrátit.

Komu, pane faráři, když nevím komu? Když nevíš, komu vracet, tak můžeš dát na charitativní věci nebo do kostelní pokladničky. Když jsi ukradl 100 eur, vrátit 100 eur. Pane faráři, nevím, jestli jsem ukradla 87 euro nebo 88. Zaokrouhli na 100 eur a vrať. Když jsi ukradl 1000 eur, na splátky vrať 1000 eur.

Ukradl jsem milion eur. Máte je u sebe? Nemám, protože jsem gambler. Aha, co teď? Jaký máte plat? Mám sociální dávku 60 eur. Aha. Tak po 5 eurech do konce života každou neděli do kostela. To stačí? Ano, Pánu Bohu to stačí. Bůh nechce tvoje eura, chce tvůj software, program. „Aha, on se chce změnit, ale neví jak." A Bůh to započítá, jako by ses změnil.

Splácet do konce života, já vím, že nebudeš žít dlouho jako Metuzalém. Možná z toho milionu zaplatíš jen 2000 eur a zemřeš, ale Bůh řekne: „Už při první splátce jsem ti odpustil. Nepotřebuji tvoje eura, já lusknu prstem a mám všechny banky na světě." Bůh chce tvůj software, program.

Připravil Ondra Vlček

(Zdroj:https://www.youtube.com/watch?v=fYeiFFrb3V8&list=PLrsOPjz4ZSZKJnQKtit-yX_33UlyXzpWt)

→ Žehnání aktovek

↑ Děkování za úrodu

GODZONE TOUR 2026
EŠTE NIE JE NESKORO
BRNO
19.OKTÓBER
VÝSTAVIŠTĚ, PAVILON G1
18:00-21:00
BRATISLAVA
20.OKTÓBER
TIPOS ARÉNA
18:00-21:00
ŽILINA
21.OKTÓBER
NIKÉ ARÉNA
18:00-21:00
POPRAD
22.OKTÓBER
ARÉNA POPRAD
18:00-21:00
KOŠICE
23.OKTÓBER
STEEL ARÉNA
18:00-21:00
BANSKÁ BYSTRICA
24.OKTÓBER
TIPSPORT ARÉNA
18:00-21:00
+FRÝDEK-MÍSTEK
27.NOVEMBER
HALA POLÁRKA
18:00-21:00
TOUR.GODZONE.SK
VSTUP ZDARMA

ŽEHNÁNÍ PACHEROVA KŘÍŽE

17. 10. 2026

na místě původního kříže v Mokré „Nad skalama“

Program

Mše svatá v **15.00**

Po mši svaté následuje přátelské posezení a drobné občerstvení u mokerské hájenky.

Jste srdečně zváni!

Brněnská diecéze

farnost Tvarožná

Misijní štrúdlování

neděle 18.10.2026

Po každé mši svaté si můžete za dobrovolný příspěvek nabídnout misijní štrúdl či jinou sladkou dobrotu.

Svým příspěvkem podpoříte papežské misijní dílo.

Prosíme o pomoc s napečením štrúdlů a dobrot.

Tyto dobroty můžete přinést v sobotu 17.10. od 17:00-18:00 na tato místa:
Tvarožná – fara
Velatice 151 – Severovi
Mokrá 15 – Zouharovi

farnosttvarozna.cz

farnost Tvarožná

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA BUDE 22. 11. 2026

KUKátko vychází výhradně pro vnitřní potřebu farnosti Tvarožná za podpory o. Romana Strossy. Za redakci: Klára Ženožičková. Grafika: Matyáš Zouhar. Děkujeme všem, kteří jste přispěli do tohoto čísla. Svoje příspěvky můžete posílat na e-mailovou adresu klarkazen@seznam.cz. Uzávěrka pro doručení příspěvků do příštího čísla je 22. 11. 2026. Prosíme o její dodržení! Děkujeme. Redakce si vyhrazuje právo na drobnou úpravu textů. Neprošlo jazykovou korekturou. **NEPRODEJNÉ.**